

RENCĒNU ZIŅAS

2004. gada oktobris–novembris Nr. 37 (4)

Rencēnu pagasta informatīvais biļetens

PĀRDOMU SLEJA

Nebūsīm vienaldzīgi

Rudens šogad netaupa ne lapu zeltu kokiem, kas starp tumšajām eglēm un priedēm māj mums saules sveicienus no vēl nesen bijušās vasaras, ne vēja stiprās aukas, kas liek putniem saspringt, veidojot kāsi, ne lietu, kas sitas pret loga rūti, kad manas domas aizmaldījušās tālu jo

tālu. Un pēkšņi atceros - es neiedevu tām lietussardziņus līdz. Nu tās atgriezīsies slapjas un atstās ūdens pelķītes manas dvēseles priekšnamā. Gaidi nu, ka kāds cits tās saslaucīs! Jāņem vien pašai un jāslauka, jo nav laika sēdēt uz vietas un meklēt sevī trūkumus un attaisnojumus tiem. Līdz nākamai reizei - es saku, jo tagad citas domas nāk ceļā - mēs un mūsu bērni. Toreiz un tagad.

Par to arī šoreiz mūsu avīzītē, jo katrai lietai ir sava gaišā un tumšā puse. Un, ja tumšā puse ņem virsroku, tad vienam ir grūti visu vērst par labu, reizēm pašam pat paliekot par glēvu un vienaldzīgu pret citiem. Kur palikusi atbildības, pienākuma un svētuma sajūta? Kur palikusi pieaugušo mīlestība pret bērniem un ticība rītdienai, bet bērniem mīlestība pret ģimeni un vēlme iegūt izglītību, lai nodrošinātu panākumus savā personīgajā dzīvē? Tuvojoties Latvijas Republikas gadadienai, gribu pavērt tumšo mākoņa maliņu un ielaist jūsu mājās kādu gaismas staru, kas rāda ceļu pasaulē mūsu Rencēnu pamatskolas skolēniem, kuriem maz pamazām rodas sava pārliecība un nostāja par Latviju, sāk apzināties savu vietu tajā, kā arī iespējas sevi pilnveidot, kad esam Eiropas Savienībā, par kuru taču balsojām mēs, pieaugušie.

«Mūsdienās viss ir pilnīgi citādi nekā agrākos laikos. Man omīte stāstīja, ka senāk nemaz nav bijusi elektrība un vēl dažādas ierīces. Bet tagad, man šķiet, domā tā - ja nav mājās televizora vai datora, tad tas cilvēks ir nabadzīgs. Es dažreiz domāju, kā būs pēc kādiem tūkstoš gadiem. Varbūt mājas uzkops roboti, varbūt kāds cits manā vietā gatavos ēst. Bet varbūt tā nemaz nebūs, jo man patīk Latvija tāda, kāda tā ir.»

Anete Kūla (7.klase)

«Vai esat pavērojuši veikalu un kafejnīcu, klubu un citu uzņēmumu nosaukumus? Tie taču ir kļuvuši arvien svešāki un savādāki. Uzzraksti angļu valodā, dažādi saīsinājumi, svešvārdi, simboli - no kurienes tas viss radies? Protams, no ārzemēm. Tur jau nav ko brīnīties, jo mēs taču tagad esam Eiropas Savienībā. Vēl pirms neilga laika mēs bijām brīvā, neatkarīgā Latvijā, bet tagad ar citām valstīm esam viens vesels - Eiropa, un būs vieno-ta valūta, drošība pret karu, un ceru, ka arī savstarpēja saprašanās.»

Maija Millere (7. klase)

«Mēs, latvieši, pasauli uztveram kā apaļu planētu, uz kuras mēs esam tikai niecīgi punktiņi, bet par Latvijas elpu noteikti varam saukt uzvaras kriedzienus un prieka asaras par mūsu sportistiem, kuri šogad olimpiskajās spēlēs izcīnīja sudraba medaļas.

Latvija ir jauka zeme ar krāšņu dabu un brīnumainiem cilvēkiem, kas palīdz mūsu dzimteni iepazīt visai pasaulei. Mēs varētu diskutēt un uzdot daudz jautājumu - kādai vajadzētu būt Latvijai un kas tad īsti ir jādara, lai tā arī būtu? Taču, manuprāt, jo ātrāk pieņemsim to tādu, kāda tā ir, jo lielāka būs sajūta, ka atrodamies šeit - savās mājās.»

Dinārs Klucis (7. klase)

Vineta Kaģe
«Rencēnu Ziņu» veidotāja

PAGASTA PADOMĒ

Rencēnu pagasta padome strādā aktīvi

20. oktobrī pagasta padomes sēdē tika izsludinātas divas publiskās apspriešanas. Tā kā pagastam nav pabeigta teritorijas plānojuma izstrāde, jebkura celtniecība jāizsludina publiskai apspriešanai. Pašlaik tiek izsludināta publiskā apspriešana objekta «Lapaiņu ceļš» un TELE 2 torņa celtniecībai.

Padome atteicās no pirkuma tiesībām uz nekustamajiem īpašumiem «Annas», «Vecbalceri», «Vecstukūži», «Ozolkalni». Padomes sēdē tika apspriesta informācija par iegūto meža līdzekļu apgūšanu. Ir pabeigts darbs pie bruģa ieklāšanas skolas pagalmā. Darbs paveikts labā kvalitātē un noteiktajā termiņā. Žēl, ka bijušie skolas audzēkņi savu «prieku» par jauno pagalma segumu ir izrādījuši, «ārdoties» ar automašīnām un atstājot nepatīkamas pēdas. Acīmredzot ne visiem patīk, ka kaut kur veidojas kas glīts un sakopts.

Veiksmīgi tiek pildītas līgumsaistības par logu nomaiņu pagasta padomē. Ceru, ka darbi tiks pabeigti līdz 1. novembrim.

Ir noslēgts līgums par atdzelžošanas iekārtu uzstādīšanu Rencēnu centra ūdens sūknētavā, kur pašlaik tā tiek siltināta

un pārbūvēta, lai iekārtas varētu normāli darboties. Tāpat tiek gatavots līgums par skolas darbnīcu jumta nomaiņu.

Rajona centrālā bibliotēka kopā ar rajona attīstības daļu apsekoja pagasta bibliotēkas, lai izvērtētu publisko interneta punktu izveidošanas iespējas. Šo projektu iecerēts realizēt nākamajā gadā vienlaikus ar Rencēnu bibliotēkas remontu.

Turpinās darbs pie projekta «Domā globāli - rīkojies lokāli» par ūdensapgādes un kanalizācijas sakārtošanu Rencēnos un Līdzenos. Tie ir mūsu pagasta galvenie jautājumi, ar kuriem padome nodarbojas pašlaik.

Nākamā padomes sēde paredzēta 17. novembrī.

Novembris ir svētku mēnesis, tāpēc aicinu visus Rencēnu pagasta iedzīvotājus piedalīties svētku pasākumos, par kuriem tiks paziņots.

*Rencēnu pagasta priekšsēdētājs
Kārlis Sedvalds*

PUBLISKĀ APSPIEŠANA

Rencēnu pagasta teritorijā plānojama meža ceļa būvniecība «Lapaiņu ceļš»

Būvniecības ierosinātājs:

VAS «Latvijas meži» Rietumvidzemes mežsaimniecība
Reģ. Nr. 000346628
«Gaujas», Kocēnu pagasts, Valmieras rajons, LV - 4220
tāl. 42-07114; fakss 42-07115

Būves nosaukums un adrese:

«Lapaiņu ceļš»
Rencēnu pagasta teritorijā
Valmieras virsmežniecība, valsts meža 50. - 54. kvartāls.
Kadastra Nr. 96780020063

Būves apraksts:

Ceļa kategorija - uzņēmuma ceļš
Būvējamā ceļa plānotais garums - 2,7 km
Braukšanas joslu skaits - 1
Braukšanas joslas platums - 5,0 m
Ceļa konstrukcija - smilts drenējošais slānis un dabīgas grants sega
Ceļa segas profils - divslīpu

Ietekme uz administratīvās teritorijas vidi:

Palielināsies kvalitatīvu ceļu blīvums, kas veicinās teritorijas saimnieciskās darbības attīstību.

Atsauksmes un priekšlikumi iesniedzami Rencēnu pagasta padomē līdz būvniecības ieceres publiskās apspriešanas nobeiguma sēdei: 2004. gada 17. novembrim.

Rencēnu pagasta teritorijā plānojama TELE 2 torņa celtniecība «TELE 2 tornis»

Būvniecības ierosinātājs:

SIA «Tele 2»
Reģ. Nr. 000327285
Kurzemes prospekts 3, Rīga, LV - 1067

Būves nosaukums un adrese:

SIA «Tele 2 tornis»
Rencēnu pagasta teritorijā
Rencēnu pag. Liepiņas - 1
Kadastra Nr. 9678-003-0391

Būves apraksts:

Metāla tornis H-80 m
Bāzes stacija
Zemējuma kontūrs

Ietekme uz administratīvās teritorijas vidi:

Veidojas alternatīvs moblais tīkls pagasta teritorijā, palielinās teritorijas tīkla pārklājums. Rodas izvēles iespēja, kas veicinās teritorijas saimnieciskās darbības attīstību.

Atsauksmes un priekšlikumi iesniedzami Rencēnu pagasta padomē līdz būvniecības ieceres publiskās apspriešanas nobeiguma sēdei 2004. gada 17. novembrim.

VESELĪBA

Rencēnu doktorātā strādā «pagaidu ārsts»

Jau kādu laiciņu Rencēnu doktorātā darbojas Marikas Grūsles ārsta prakse. Kopš bijušā ārsta Andra Drikāna darba līguma beigšanās, pagastam vēl nav istas skaidrības, kas varētu būt jaunais ģimenes ārsts, taču Marika Grūsle, apvienojot gan darbu Rūjienā, gan Burtniekos, labprāt konsultē arī mūsu slimniekus. Kā saka pati ārste - «Pagaidām es esmu «Drikāna izskatā», tāpēc cilvēkiem nevajadzētu uztraukties, ka

viņiem ir zaļās kartes uz Andra Drikāna vārda. Tātad viss darbojas pa vecam, līdz būs skaidri zināms, kas varētu doktorātā strādāt pastāvīgi.»

Rencēnu doktorāta darba laiks

Pirmdienās	9.00 - 13.00
Otrdienās	12.00 - 16.00
Trešdienās	9.00 - 13.00
Ceturtdienās	9.00 - 13.00
Piektdienās	9.00 - 13.00

Ģimenes ārste Marika Grūsle pieņem
(tālr. 9467724)

Otrdienās	13.00 - 16.00
Piektdienās	9.00 - 13.00

Neatliekamos gadījumos zvanīt
neatliekamajai medicīniskajai palīdzībai
pa tālr. 42 33116, 42 32 592.

Informāciju sagatavoja Vineta Kaķe

Ir lietas, kas satrauc...

Šoreiz gribu izteikt savas pārdomas par lietām, kas attiecas ne tikai uz skolas dzīvi, bet arī ārpus tās, proti, par attieksmi pret līdzcilvēkiem un vidi, kurā dzīvojam.

Kāpēc joprojām dominē viedoklis - viss ir mūsu, viss ir atļauts. Ja pieņemts kāds ierobežojošs likums vai lēmums, tas noteikti jāpārkāpj, jo pārkāpējs - «varonis» tiek godā celts. Es šajā sakarā nedomāju tikai skolniekus un jauniešus, bet arī pieaugušos. Vai sabiedrībā ir liela cieņa pret likumu ievērošanu? Domāju, ka ne visiem. Valmieras pilsetā tiek apsvērtā iespēja par smēķēšanas aizliegšanu sabiedriskās vietās, pieņemts lēmums par alkohola tirdzniecības ierobežošanu. Līdzīgi varētu rīkoties arī Rencēnu pagastā. Diemžēl neticu, ka lēmumus respektēs.

Rencēnos runā par nelegālā alkohola tirdzniecību («točkā»), taču gadiem ilgi neko nevaram mainīt. Varbūt negribam? Vai viens policijas inspektors var šo problēmu atrisināt? Nē, jo pārāk daudz ir šī pārkāpuma atbalstītāju!

Par pusaudžu smēķēšanu. Smēķē tēvs, dažreiz arī māte, un smēķē pusaudzis - skolēns - arī publiskā vietā, jo jūtas liels un varens. Vai skolas direktors viens var šo problēmu atrisināt? Domāju, ka ne. Brīžiem nesaprotu - kāpēc skolā ir jārīko diskotēkas (labklājības valstis skolas to nedara). Vai tāpēc, lai kāds (arī pagasta jaunieši) varētu izāļēties apkārtnes teritorijā? Telpās kārtību censašies uzturēt.

Skolas stadions bez maksas ir pieejams visiem. Šo nostāju nav plānots mainīt. Taču gribu precizēt - tas domāts klasiskajām sporta nodarbībām (basketbolam, volejbolam, futbolam, vieglatlētikai u.t.t.), nevis smēķēšanai, alkohola lietošanai vai tehniskajiem sporta veidiem (auto, moto, velo u.t.t.). Atgādinu arī, ka sadzīves atkritumi pēc šīm nodarbībām ir jāsavāc. Skola ir ieguvusi skaistu, bruģētu pagalmu. Taču tas nav domāts autobraukšanas (aplošanas) paraugdemonstrējumiem, un lielie puķu podi pie iebrauktuvēm novietoti smagsvaru auto kustības ierobežošanai, nevis spēka demonstrēšanai (apgāšanai vai pārvietošanai). Esmu dzirdējis par līdzīgiem autobraucēju «varoņdarbiem» pagasta centra laukumā. Te veikti arī citi vardarbības akti - apzināti salauztas norādījuma zīmes, plakāti u.t.t. Cienīsim privātpašumu, cienīsim pagasta (arī skolas) īpašumus, cienīsim savus līdzcilvēkus.

Ko darīt ar šādiem demolētājiem (diemžēl tādi ir mūsu vidū)? Elementāra būtu atbilde - atlidzināt radušos zaudējumus. Taču reālajā dzīvē vainīgo nav (tiek slēpti), vai arī tie ir «maksātnespējīgi» (ko tādām padarīsi?). Humānisms nosaka, ka miesas sodi nepastāv, darba terapiju pielietot nevar, jo nav atbilstošs apģērbs (naudas trūkums) un veselības (to grūti konstatēt). Bezkaunība aug augumā...

Lasu pagasta avīzē par īres un komunālo maksājumu parādniekiem. Daži nemaksā gadiem. Ko no tā var mācīties skolēni? Kādreiz komunisma teorija sludināja tēzi - jo trūcīgāks, jo revolucionārāks. Secinājums izveidojas - dzīvojam revolucionārā situācijā? Tikai pret ko mēs cīnāmies? Pret civilizāciju, sakārtotu vidi, normālām cilvē-

ciskām attiecībām? Vai tā nav vienkārši iekšējās dvēseles inteliģences (audzināšanas) trūkums?

Skumji dažkārt dzirdēt sabiedrībā viedokli par vecajiem, labajiem kolhozu vai komunistu laikiem. Kur mēs gribam atgriezties? Vai tiešām totalitārā režīmā, kas balstīts uz vardarbību, bailēm un meliem. Satraucoši arī vēlēšanu rezultāti Lietuvā, tie liecina par šādu ideju stiprumu. Nevēlos aizskart neviena pagasta iedzīvotāja goda jūtas, visiem ir grūti. Taču, kāpēc zināmiem mērķiem nauda atrodas, bet citiem ne? Paskatoties, cik daudz iedzīvotāju brauc ar personīgo auto-transportu, nešķiet, ka tik trūcīgi dzīvojam. Tās tomēr ir attieksmes un prioritātes.

Izplatīts arī viedoklis par to, ka jauniešiem (to skaitā arī skolēniem) nav iespēju saturīgi pavadīt brīvo laiku. Protams, mums nav sporta zāles, jo šī problēma vēl ir jārisina. Vai esošās iespējas tiek izmantotas? Domāju, ka ne pilnīgi. Interesu izglītības pulciņi darbojas gan skolā, gan kultūras namā (neuzskaitīšu visus tradīcijām bagātos kolektīvus). Sporta nodarbības organizē uzņēmējs Arnis Ješkins, interesentu grupa dodas uz volejbola treniņiem Burtniekos. Personīgi varu piedāvāt sporta nodarbības Valmieras Viestura vidusskolas sporta zālē. Rencēniešiem zāle tiek izīrēta (jau piekto gadu) katru piektdienu no plkst. 18.00 - 20.00 (vajag tikai atbraukt). Vai visos šajos nodarbību veidos atsaucība ir liela? Domāju, ka ne, jo iesaistās tikai daļa aktīvāko iedzīvotāju. Vai vainīgs ir tikai naudas trūkums?

Interesanta situācija izveidojas ar jaunsargu nodarbībām. Sākumā interese liela, taču, kad tiek prasīta kārtība un disciplīna, tā pazūd. Vasarā tika sarīkota bezmaksas nometne jaunsargiem (atspaida vecākiem arī naudas ziņā), bet izbrauca tikai viens. Par ko tas liecina? Uzņēmīgākie jaunieši apmeklē nodarbības Valmierā (pilsētas tuvums) VJC «Vinda», mūzikas un sporta skolas u.t.t. Tātad, ja grib, tad var. Protams, te noteicošā ir ģimenes loma.

Gribētos, lai sabiedrībā mums būtu vairāk veselīgu un ieinteresētu ģimeņu, tad par negācijām nebūtu jārunā. Sabiedrības pamats ir ģimene, jo tajā notiek galvenais audzināšanas process (būtiskākā atšķirība no komunisma ideoloģijas, kurā ģimenes loma tika nonicināta). Ja tas tā nav, tad sākas problēmas. Stiprināsim savas ģimenes, tas paaugstinās sabiedrības labklājības līmeni un nodrošinās sakārtotu vidi mums apkārt! Kā to izdarīt? Mīlēsim, savu ģimeni, rūpēsimies par saviem tuvajiem! Palīdzēsim viens otram! Un lai mums izdodas!

Paldies, ka uzklausījāt. Atvainojos par skarbo toni, diemžēl ne vienmēr var teikt tikai labas lietas. Nepretendēju uz vienīgo - pareizo viedokli, nevēlējos kādu pamācīt vai aizskart. Gribēju vienīgi rosināt pārdomas un rīkoties.

Ģirts Grava,
Rencēnu pamatskolas direktors

KULTŪRA

Talanta atklāsmē pēc piecdesmit

Dzejas mēnesī Rencēnu pagastā 1. bibliotēkā gaidīta tikšanās ar Rencēnmuižā dzīvojošo rakstnieci (tā mēs viņu dēvējam, lai gan viņa nav Rakstnieku savienības biedre) **Ausmu Gavari**. Jau 15 gadus viņa pavadījusi dzīvojot blakus noslēpumainajai muižas ēkai, bet dažs tikai tagad uzzinājis, ka pie mums mājā emocionāla rakstura sieviete, kura dažu mēnešu laikā spējusi radīt jaukus prozas darbus, pašlaik divus romānus: 2002. gada 29. augusts - 23. decembris «Meža strazda dziesma» un 2003. gada augusts - novembris «Cena».

Bibliotekāre Daira Munce, izsakot prieku par lasītājam, kuras varējušas sev uzdāvināt šos tikšanās mirkļus, liek ieklausīties Zigmunda Skujiņa un Kārļa Skalbes domu izteikumos, arī citē fragmentus no Ausmas Gavares romāniem. Dažs jau iepriekš izlasījis *Mājas Viesi* kādreiz publicētās Ausmas Gavares atziņas, taču, izlasot abus minētos romānus, vērts lasītājs tajos arī atrastu bagātīgu atziņu klāstu.

Kā kļuvāt par rencēnieti?

1979. un 1980. gadā Rīgā satikos ar Juri Karlsonu, viņam kāds paziņa bija piedāvājis iespēju piedalīties Rencēnmuižas atjaunošanas darbos. Tā es kopā ar viņu ieradus muižā 1990. gada aprīlī un sāku strādāt Sedas pasta nodaļā. Mūsu sapnis bija kultūras centra izveide. Daudz tika sakārtots, taču uzradās muižas īpašniece, darbs apstājās. Sākās mērnieku laiki, un Juris izrādījās piemērots šim darbam.

Kas esat pēc profesijas?

Esmu beigusi LAA Zemes ierīcības fakultāti un šajā jomā strādāju Zemes ierīcības institūtā, tad Latvijas Lauksaimniecības ministrijā kā mērniece, tā apbraukājot visu valsti.

Jums jau bija skaists vecums, kad izlēmāt palikt mūsu pusē.

Man toreiz bija piecdesmit viens. Pēc Rīgas šaurības man bija vēlēšanās nokļūt laukos. Sākās Tautas frontes darbības laiks, tad trešā atmoda. Sabiedriskās dzīves procesos Jurim biju klusā padomdevēja. Kad viņš pēkšņi atstāja šo sauli, mana dzīve pārvērtās.

Kā sākat pievērsties rakstīšanas procesam?

Tas notika nejauši. Ieraudzīju televīzijas pārraidē kāda cilvēka acis, tās mani sugestēja, un es sāku rakstīt. Nekas iepriekš netika iecerēts, ne izdomāts. Katrs uzrakstītais teikums jau pasacīja priekšā, kāds būs nākošais. Manis nebija, telpas nebija tikai visapkārt vibrēja emocijas. Tā tapa romāns «Meža strazda dziesma» par lauku cilvēku sadzīvi.

Vai tik vienkārši?

Jā, mana tēma abos romānos ir cilvēks cilvēkam, vēlējos atklāt, kā mijiedarbībā viens spēj palīdzēt otram. Mani romāna varoņi nav labāki, ne sliktāki, viņi vienkārši ir un paši rada situācijas, negribēju melot un izskaistināt laikmetu.

Kā ar prototipiem, jo «Cenā» daudzi lasītāji sameklējuši zināmos cilvēkus, pat atraduši sevi?

Ir tuvāki un tālāki kaimiņi, kuru vārdi un uzvārdi nosaukti tieši, bet ir arī nejauši personāži, kuriem esmu ļāvusi dzīvot Rencēnmuižas apkārtnē, iemiesojot viņos reālu cilvēku īpašības un rādot viņu dzīves ritmu.

Kāds Jūsu rakstīšanas ritms?

Kad sāku, tad nevaru atiet no darba. Rakstu par ēšanu, pati sevi jūtu ēdamā smaržu un izgaršoju to, pēkšņi palūkojos apkārt - man nav gandrīz nekā - tikai sauss maizes kukulītis, un pati jūtos nosalusi. Ja nerakstu, pazūd doma, spēju sevi uzmundrināt, arī atpūšos, tāpēc radišanas process nav nepārtraukts.

Kāpēc romānā «Cena» izvēlējāties stāstīt par Rencēnmuižu?

Šī vieta atrodas 6 kilometrus no Rencēnu centra, tāpēc cilvēki to reizēm dēvēja par Sūnu ciemu. Tas man likās skumji. Arī par manu dzīves draugu pēc viņa pēkšņās nāves klīda ne visai patīkamas valodas. Man vajadzēja viņu aizstāvēt un pierādīt, kāds Juris patiesībā bija, un to varēju vienīgi rakstot. Arī par mani bija stereotipiski izteikumi, «ja jau no Rīgas uz laukiem, tad vai nu zagle, vai izraidītā».

Vai kādam stāstījāt par romānu tapšanu?

Jā, tikos ar apkārtnējiem iedzīvotājiem, izjautāju viņus. Cilvēki izturējās atturīgi. Sapratu, ka jāraksta ne tikai par negatīvo. Faktiski es biju kopā ar šiem cilvēkiem pastā, preses un pensiju un tā piegādes laikā mājās, un pie autoveikala. Un cik tas paradoksāli - astoņus gadus biju nodzīvojuši diezgan lielā vientulībā, sāku pat aizmirst latviešu valodu, jo veikals atbrauca, runāt nevajadzēja, pārdevēji zināja, ko katrs parasti iegādājās, salika to, paņēma naudiņu, arī man bija tikai viens tiešais kaimiņš.

Kā ar to ābolu maisu?

Tas bija nolikts man pa kājām un tāpēc kļuva par vienu no ieganstiem romāna tapšanai, jo tas man traucēja. Izrādījies tik stipra, ka sāku radīt savu interpretāciju reālai dzīvei. Sevi ļoti pārdzīvoju katru sīkumu. Jutu, ka ir grūti. Manās emocijās parādījās mistiska smarža un garša, un sajūtas.

Ļoti daudz vietas romānā atvēlēts Jūsu un Jura savstarpējai saskarsmei.

Viņš mani pārveidoja. Juris bija slēpts citiem, bet, kad es viņu pirmo reizi ieraudzīju, tad no aizmugures jutu dīvainas strāvas. Taču nevarējām paredzēt, ka mūsu kopējais darbs un dzīve tik ātri pārtrūks. Viņš bija augstas inteligences cilvēks, jau bērnībā apguvis kultūras cilvēka prasmes mūzikā, mākslā, valodās - viņš bija poliglots. Faktiski Juris bija unikāla personība, kura neprata sevi saudzēt, bet mācēja mani žēlot un mīlēt, tāpēc viņa ietekme tik spēcīga, ka es esmu iemācījusies nepadoties. Mūsu attiecību attēlojums romānā un arī dzīvē nav tikai kā rakstīt un izprast par vīrieti un sievieti. Tas bija kas vairāk. Juris bija mans skolotājs.

Kā to saprast?

Ir cilvēki, kas mani uzskata par dīvainu, bet patiesībā es esmu emociju kamols. Varu teikt, ka nekas manā dzīvē nav noticis nejauši, viss ir jaušība. Mana dzīve ilgstoši bijusi smaga, esmu vairākas reizes nodota. Divas reizes jaušības pēc gandrīz aizgāju bojā, bet mani kaut kas neredzams izglāba. Tik pēkšņi un nejauši tapa arī otrais romāns «Cena», ka patiešām tas ir brīnums, lūgts brīnums dievam.

Divi romāni tapuši, kā tālāk?

Esmu skaitījusi latrus un santīmus no savas pensijas, iegādājusies visu nepieciešamo rakstīšanai un romānu pavairošanai, taču esmu sapēmusi atteikumus, ka darbi nav precīzi veidoti pēc romāna žanra noteikumiem. Tos glabā kāda republikā pazīstama rakstniece ar apsoltījumu palīdzēt, bet pašlaik iestājies klusums. Savus darbus esmu dāvinājusi pagasta bibliotēkai, Valmieras novadpētniecības muzejam, saviem bērniem, un dažiem draugiem, un vēlos tos uzdāvināt arī Jura dēlam.

Lai atklātu šīs neparastās sievietes izpratni par dzīves peripetijām, ar vienu tikšanos ir par maz. Vai mēs spētu piekrist Ausmas Gavares teiktajam, ka cilvēkam jāpaliek vienatnē, lai sāktu citādi domāt? Autore vārds nozīmē augšamcelšanos un gaismu. Varbūt tāpēc rudens pēcpusdienā tāda emociju gaisma paspīdēja tām sievietēm, kuras ieklausījās neparastajā Ausmā Gavarē. Varbūt kompozicionāli abi darbi tik precīzi neatbilst mūsdienu romāna žanra tradīcijas izpratnei, jo nav asu sižetu risinājumu, drīzāk raiti plūstoša notikumu virkne, kas fikse tagadni nākotnes vīzijās. Rencēnu lasītāji atbalsta autorei pašas izteikto žanra paveida nosaukumu - «Cena» - vēsturiski sadzīvīgs emociju romāns, bet «Meža strazda dziesma» - tīrs sadzīves romāns. Ausmas Gavares fanātisms nenāk no literatūras, bet no dzīves un tās idejām, lai gan literatūru viņa pārzina lieliski.

Inese Bīrzkope

Rencēnietes kopā ar Ausmu Gavari Rencēnu 1. bibliotēkā.

Kultūras dzīves jaunumi

Atsākoties pašdarbības sezonai, es vēlētos vēlreiz apsveikt visus tos rencēniešus, kuri ir tik entuziasma un enerģijas pilni, lai atrastu savā noslogotajā un pārpilnajā dzīvē kādu brītiņu laika, ko pavadīt kultūras namā. Ar to jūs apliecināt, ka Rencēnu kultūras dzīve dzīvo, un es ceru, ka dzīvos arī turpmāk.

Gribu vēl jums atgādināt, kādi kolektīvi un pulciņi pašlaik darbojas kultūras namā un arī citās vietās.

- ❖ **Vidējās paaudzes deju kolektīvs** - piektdienās no plkst. 20.00 - 22.00
- ❖ **Sieviešu vokālais ansamblis «Noskaņa»** - pirmdienās, ceturtdienās no plkst. 19.00 - 21.00
- ❖ **Folkloras kopa «Rota»** - pirmdienās, ceturtdienās
- ❖ **Pirmsskolas vecuma bērnu deju kolektīvs** - otrdienās, ceturtdienās no plkst. 16.30 - 17.30
- ❖ **Aerobika** - pirmdienās, trešdienās no plkst. 19.00
- ❖ **Ritma deju grupa skolas vecuma bērniem**
- ❖ **Dramatiskais kolektīvs**
- ❖ **Dziesmu draugu kopa «Dedzieda»** - trešdienās no plkst. 10.30 - 12.30 Līdzēnos kantora telpās
- ❖ **Audējas** - DO bijušās kafejnīcas telpās

Kolektīvu laiki un dienas var kādu reizi mainīties, tādēļ sīkāku informāciju varat uzzināt kultūras namā personīgi vai zvanot pa tālr. 6182505.

Pasākumi novembrī un decembrī

- ✱ **Ar 12.novembri** tiek piedāvāti psiholoģijas nodarbības gan pieaugušajiem, gan pusaudžiem.
- ✱ **17.novembri plkst. 19.00** Latvijas Republikas proklamēšanas gadadienai veltīts koncerts. Vakārā plkst. 20.00 - balle, par mūziku gādās grupa «Kaķi».
- ✱ **18.decembri** pagasta centra egles iedegšana, pašdarbnieku eglīte.
- ✱ **22.decembri** pensionāru eglīte.
- ✱ **29.decembri** pirmsskolas vecuma bērnu eglīte.

2005.gada 1.janvārī karnevāls, kurā spēlēs grupa «Apvedceļš».

Ja jums, rencēnieši, ir iedvesma un vēlēšanās piedalīties Ziemassvētku tirdziņā, tad aicinu jūs būt ar mums visiem kopā **18.decembrī no plkst.12.00**. Būtu ļoti vēlams, ka kāda no saimniecēm piedalītos ar piparkūkām, jo kas tad tie par Ziemassvētkiem bez piparkūku sirdīm.

Cerot uz turpmāku sadarbību -
Mārite Saulīte

IZGLĪTĪBA

7. Rīgas Grāmatu svētki

Jau otro gadu piedalāmies Rīgas Grāmatu svētkos. Šogad tie notika rudeni Skonto Izstāžu centrā. Pirms tam vajadzēja piedalīties vēstulju rakstīšanas konkursā ar devīzi «Grāmata, kura likusi aizrauties un aizmirsties». 5. un 6. klašu skolēni rakstīja par izlasītajām grāmatām. Ieinteresēto bija daudz vairāk par tiem, kuri nokļuva līdz braucienam, jo vēstules vajadzēja ne tikai uzrakstīt melnrakstā, bet arī tīrrakstā, izdarīt labojumus un pēc vēlēšanās noformēt. Visas kopīgi tika nosūtītas Latvijas Grāmatizdevēju asociācijai. Vienīgā ar roku rakstītā un īpaši iesietā vēstule uz Rīgu aizceļoja no Aritas Leitlandes 6. klasē, pārējās skolēni rakstīja paši uz datora, un skolotāja Ija Rozīte palīdzēja tās noformēt.

Svētkos piedalījies skolēni no 5. b klases: Artūrs Skračs, Ilona Pincere, Laura Mihailova, Elēna Hāne; no 6. klases: Arita Leitlande, Santa Brauke, Karina Ješkina, Līga Bitte, Monta Muste, Jānis Krievs un 7. - 8. klašu skolēni, kuru uzrakstītās atsauksmes par grāmatām glabājās no pavasara: Ilgvars Skračs, Didzis Zeltiņš, Stefānija Jančevska, Rūta Goba, Maija Millere - 7. klase; Laura Brauke, Inga Auguste un Jānis Liepiņš - 8. klase.

Iesākumā bijām apmulsuši no lielā plašuma un grāmatu izdevniecību daudzuma, tad laika gaitā tikāmies ar skanīgām grāmatām apgādā «Kontinents». Piedalījāmies miklu minēšanas un Zaļā punkta konkursā un veiklības stafetēs, saņemot balvas no Zaķa. Kopā ar Kaskabati apgādā «Jānis Roze» piedalījāmies viktorinā. Vecākajiem skolēniem bija iespēja tikties ar rakstnieku Albertu Belu, bet mums vispiemērotākais - Māra Runguļa grāmata «Vardes kurkst kabatās» atvēšanas brīdis kopā ar apgādu «Pētergailis». Rakstnieks lasīja fragmentus no jaunās grāmatas un aicināja klausītājus minēt «Spoku stāstu» notikumus, arī pašiem tos stāstīt vai atcerēties kādu blēņu. Mūsējie bija galvenie zinātāji; viņi saņēma žetonus un gliemežvākus, ko apmainīja pret balvām - grāmatas un saldumi. Daži pat ieguva divas balvas un autogrāfus.

Viens no uzdevumiem bērniem bija savākt uzlimes, apceļojot Zvaigzne ABC, Zinātne, Pētergailis, Valters un Rapa un Jāņa Rozes apgāds izdevniecības pēc iedotās shēmas. Mūsējie ceļojumu paveica pavisam ātri.

Vēstulju konkursā plašāka analīze laika un telpu trūkuma dēļ nenotika,

Māris Rungulis un Līga Bitte
stāsta spoku stāstus.

vien uzzinājām, ka savas domas par grāmatām bija izteikuši 74 lieli un mazi lasītāji no visas republikas - atsaucīgākie no Spīdolas ģimnāzijas, Pilsrundāles un Rencēnu pamatskolas skolēniem ar 20 vēstulēm (šajā skaitā arī skolotāja). Pateicībā saņēmām svečturi un brīvbiļeti uz Valsts Mākslas muzeju, bet katrs lasītājs varēja izvēlēties vienu grāmatu sev. Uz Rencēniem atceļoja ne tikai labas grāmatas, bet arī dažāda veida iepakojumu paraugi, poligrāfijas un reklāmas materiāli. Mūs jauki izvizināja šoferis Jonas Maļikenas, un ar mums kopā bija skolotāja Indra Goba, Rasma Ozoliņa un Ināra Krieva.

Tika dots uzdevums izdomāt nākošā gada vēstulju konkursa devīzi, tāpēc aicinājums atsaukties gan skolēniem, gan viņu vecākiem. Jūsu ierosinājumus 1.7.sūtišu Grāmatizdevēju asociācijas izpilddirektorei Dacei Pugačai līdz Ziemassvētku brīvdienām.

Inese Birzkope

PAZIŅOJUMS

Pirmsadventes noskaņā **Anita Viksna** piedāvā 6 tēmu cikla
Kā man laimīgam būt? pirmo nodarbību ... par divējādām bagātībām...
Satiksimsies **1. decembrī plkst. 15.00 Rencēnu izstāžu zālē** / bijušās veikala «DO» telpas /
Sīkāka informācija pie Daces Čilipānes - mob. 9144926 vai Valmiera 24756 /vakaros/

CEĻOJUMS

Darba lietas palika aiz autobusa durvīm

Ir saulaina rūdēns pēcpusdiena, kad Mārites meitiņa aizskrien rozā kurpītēs uz dejošanu un mēs beidzot varam pāršķirstīt albumu, kurā cita pēc citas sakārtotas neaizmirstama un brīnišķīga ceļojuma fotogrāfijas.

Rencēnu kultūras nama vadītājam Māritei Saulītei no šā gada 9.-19.augustam tika piedāvāts ceļojums kopā ar citiem Valmieras rajona kultūras nama vadītājiem un Valmieras pagasta pašdarbniekiem uz Angliju, izbraucot vēl cauri Lietuvai, Polijai, Vācijai, Nīderlandei, Beļģijai un Francijai. «Kad Līga Stebere ieminējās, vai es negribētu braukt uz Angliju, man šķita tas pilnīgi neiespējami, jo nekad nebiju bijusi ārpus Latvijas robežām, ja neskaita Karpatus. Bet tas bija ļoti sen,» vēl ar sajūsmu atceras Mārite un saka, ka vasara pagājusi neziņā un nodomājusi, ka brauciens atcelts, taču jūlijā Valmierā nejauši satikusi Līgu (Līgu Steberi), kura teikusi: «Kravā mantas, un braucam!»

«Lai arī domājām, ka braucienu izmantosim lietderīgi, apspriežot kultūras lietas un pašdarbību, tomēr bija pavisam citādi. Manas domas par darbu palika aiz autobusa durvīm līdz pat atgriešanās brīdim, kad Valmierā mani sagaidīja,» Mārite iesāk stāstīt ceļojuma pirmos iespaidus.

Kad Latvijā tikai retais sāka kult labību, Lietuvā ražu jau bija sākuši novākt vairāki zemnieki, bet jo tālāk Valmieras tūristi brauc uz Francijas pusi, jo mazāk paliek labības un kartupeļu lauku. «Nīderlandē un Beļģijā cilvēki vairāk pievērsušies lopkopībai, jo govīs tur nebija retums,» saka Mārite un tūlīt turpina par nakšņošanu Francijas ostas pilsētā Kale, kas atrodas pie Lamanša jūras šauruma un no kura nākamajā dienā - 12.augustā - ar prāmi pārcelsies pāri uz Angliju, lai dotos apskatīt Londonu. Mārite teic, ka «angļi paši šo jūras šaurumu sauc par Angļu jūras šaurumu, nevis Lamanšu». Bet pirms doties uz Londonu, Mārite vienmēr dzirdējusi no citiem, ka vajag izbaudīt pastaigas pa naksnīgo pilsētu, tomēr pati baidījies, vai tā varēs. Izrādās, ka var gan, un Kale pilsētiņa Māritei jau vairs neliekas tik sveša.

Šķērsojusi Lamanša jūras šaurumu ar prāmi, tālāk valmierieši dodas uz Doveru, kur pa ceļam ievērojuši Baltā klintis, un tad taisnā ceļā pirmā ekskursijas diena pa Londonu. «Pirmais iespaids, protams, man radās, ieraugot lielo panorāmas ratu, kurš, kā dzirdēju, tapis ar amerikāņu atbalstu par godu Milēnium 2000.gadā. Panorāmas ratā bija apmēram 30 stikla kupoli, kas līdzinājās oliņām, kurā katrā varēja ieiet 25 cilvēki, un tas atrodas virs Temzas upes. Pa gabalu tas izskatās maziņš, bet, kad pieiet tuvāk, izskatās iespaidīgi,» teic Mārite, kurai šajā vietā atgadijās kas neparasts. «Ar tām valodas zināšanām bija, kā bija, taču sapratām, ka šeit nedrīkst ienest asus priekšmetus, tādējādi pasargājot tūristus no iespējamajiem teroristu uzbrukumiem. Man somiņā līdzī ir nagu šķērites. Ko lai dara? Skatos - kāds virietis iet ar detektoru. Pirmā doma tāda - ja viņš liks man attaisīt somu, tad labāk es viņam atdodu tās šķērites uzreiz. Pēc laiciņa pienāk mana kārta, un tas virietis smaida, ka man somiņā ir šķērites. Tad pienāca kāda sieviete, paprasīja vārdu un uzvārdu, no kuras valsts esmu un beigu beigās iedeva zetoniku ar numuriņu. Nu viss! Konfiscēja man šķērites - es nodomāju. Nobraucam ar panorāmas ratu atpakaļ lejā, un eju meklēt savas šķēres. Dodu savu numuriņu, un man pat lika parakstīties, ka esmu saņēmusi tās atpakaļ. Nebija nemaz tik vienkārši. Bet savu parakstu gan tur atstāju un ceru, ka neesmu iekļauta teroristu sarakstā,» nosmej Mārite.

Pēc panorāmas rata apskates Mārite dodas uz apmešanās vietu - Rovfantas muižu, kas līdzinājās latviešu ciematīgam. Tā kā arī Anglijā var dzirdēt latviešu valodu, jo šīs muižas apkalpojošais personāls ir latvieši, kas atbraukuši šeit strādāt no Latvijas - daži tikai pa vasaru, piemēram, pie mātes bija atbraukusi meita no Smiltenes, bet pa skolas laiku atgriezies Latvijā.

Nākamajā dienā valmierieši atkal dodas ekskursijā pa jūrmalas pilsētiņām un uz Baltajām klintīm, par kurām Mārite stāsta: «Viņiem jūrmala ir nosēta ar tādiem maziem un lielākiem akmentiņiem - oliem, un veiksmi un laimi atrod tas, kurš atrod oli ar caurumu. Jūrā ūdens ir ļoti sāļš, tāpēc sāļi var izēst oli caurumu. Man laimējās atrast, taču atklāti to nevarēja rādīt un bāzt somā, jo, ja kāds no tiem cilvēkiem, kas to vietu uzrauga, pamanīs, viņi liks nolikt atpakaļ. Padomā - ja katrs tūrists atradis tādu akmeni, tad no tās jūrmalas tur nebūs ne vēsts.» Vēl Māritei palicis atmiņā tas, ka pie Baltajām klintīm plāvās brīvi ganāns zaķi: «Tur var

*Pie baltajām klintīm (Anglija)
oli ar sāļu izgrauztu caurumu meklē Mārite un Jānis Leitis.*

cilvēks apstāties un pagaidīt, un, ja vēl kabatā līdzī ir burkāns, tad no rokas viņi noteikti to pagrauzīs.»

Nākamais ceļa posms ir Vindsoras pilsētiņa, kurā atrodas Vindsoras pils - vieta, kur dzīvojusi princese Diāna un joprojām mitinās karaliskā ģimene. Pils iekšpusē stāv sardze, kas noteiktā laikā mainās, taču Māritei lici interesanti, kā viņi soļojuši: «sardze soļoja iepatēji tāpēc, ka nebija pierasts ko tādu redzēt - kājas cēla saliekta 90 grādos un tad stipri atsita pret zemi, it kā zem zābaka būtu bleķa gabaliņš - bums! bums!» Mārite arī mēģinājusi nofotografēties pie sarga, taču lici, ka stāv blakus statujai un baidījies, ka tikai viņš nesāk savu godasardzes maiņas rituālu. Mārite vēl atceras. Ka policisti, kas apsargājuši pili, ir bijuši ļoti laipni un smaidīgi. «Kad policisti pārbaudīja biļetes, viņi apvaicājās arī, no kurienes mēs esam. Un mums mutes palika vaļā, jo viņi pazina gan Latviju, gan Rīgu,» Mārite atceras. Anglija noteikti atšķiras no Francijas ar to, ka viņiem ir mākslīgi apzaļumotas ielas - karājas puķu podiņi. No rītiem ap pulksten septiņiem brauc speciāla mašīna un tos aplaista. «Iegājām arī kādā parkā, kur vairs nedzirdēja ne ielas trokšņus, ne mašīnu dūkoņu, jo tā skaitījās zaļā zona, kurā galvenokārt ziedēja rožu lauki, un man gribējās nogulties zālītē un izbaudīt šo krāšņumu. Tā arī izdariju!» saka Mārite. «Un tālāk gājām pa Beikerstritu - Šerloka Holmsa un doktora Vatsona ielu, kur tagad atrodas muzejs ar veikaliņu, kurā pārdevējas saģērbušās kā mīsis Hatsone.» Šerloka Holmsa statuja, kā stāsta Mārite, tūristiem ir vismīļākais fotografēšanās objekts, jo viņa kāja ir palikusi spīdīga no cilvēku roku pieskaršanās. Gājienā pa Londonu netika aizmirsta arī Bekingemas pils, kur dzīvo tagadējā karaliene. «Man šī pils gan vairāk atsauc atmiņā D'Artanjanu un trīs musketierus. Drīz vien pienāca vakars, līdz ar to radās iespēja izbaudīt atkal naksnīgo Londonas pilsētu - Pikadili laukumu, kas līdzinājās mūsu Vecrīgai ar tautu masām,» rādot tumšas fotogrāfijas, stāsta Mārite un atceras, kā gandrīz staigājot pazaudējuši savu grupu.

*Līga Stebere kopā ar kolēģiem gatavojas Labrenča svētkiem
Rovfantas muižā.*

INTERESANTI

Rencēnu vārdu pasaulē nes suns

15.augustā Rovfantas muižā tiek svinēta Labrenča diena barbikju stilā ar dziedāšanu un rotaļām, kur tika prezentēta arī Latvijas prece - maize un ķimeņu siers, arī Melnais balzams. Mārite ievērojusi, ar ko angļi tomēr atšķiras no latviešiem - ja, griežot sieru, viens gabaliņš būs mazāks, bet otrs lielāks, noteikti angļis paturēs sev to lielāko, bet otram atdos mazāko.

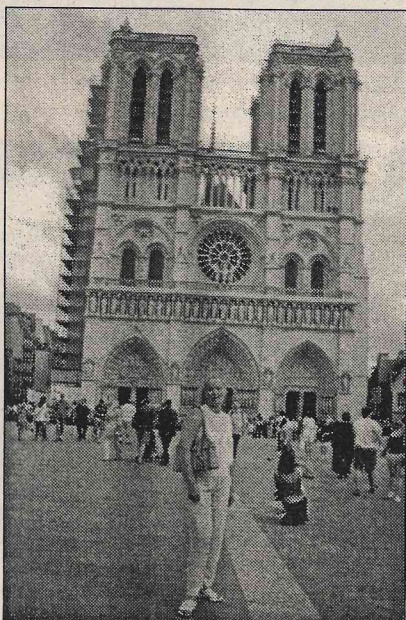
Mārite vēl atceras muižas bārmeni Jenu, kuram tēvs, izrādās, ir no Rīgas un kurš visiem likās miļš un atsaucīgs.

Naktī jau Mārite ar pārējiem devās ar prāmi atpakaļ uz Franciju. Parizē apmeklējusi smaržu muzeju, pabijusi Luvrā un iegājuši Parīzes Dievmātes katedrālē, kur atkal jau Mārite bijusi sprukās: «Iegājām iekšā līdz pašam altārim, bet pēkšņi izdzirdējām kaut kādus trokšņus - nāca mācītājs ar trijiem vīriešiem. Viens nesa krustu, bet pārējie uguns lāpas. Ap sirdi kļuva vēl jocīgāk, kad aiz mācītāja tie divi aizslēdza vārtus ciet un mēs palikām baznīcas otrā galā. Par laimi, otrā pusē vārtiņi bija vaļā, un mēs tikām ārā.»

Mārite nelaida garām izdevību uzbraukt Eifeļa tornī, it sevišķi, kad jau tumšs, jo tornī mirgo lampiņas. «Nakšņojām mēs Mullenrūžā!» mierīgi saka Mārite, jo galvenais, ko tur nevajadzējis darīt - fotografēt. Esot arī gadījumi, ka tad pienāk svešs vīrs un izgaismo fotoaparātā filmiņu, lai nebūtu fikss kāds svarīgs fakts. Tikusi apskatīta arī Monmartas baznīca kalnā.

Visu jau nevar izstāstīt, taču Māritei daudz iespaidīgu mirkļu ir palicis no šīs vasaras ceļojuma - atliek tik paņemt rokās albumu, un atmiņā nāk vietas, kur pabūts varbūt pirmo un pēdējo reizi. Taču kas zina! Un šo atmiņu albumu noteikti pāršķirstīs arī mazā Mārites meita, kurai dejošana ir beigusies līdz ar mūsu sarunu un jau nepieciešīgi skraida pa mammas kabinetu kultūras namā.

Vineta Kaģe
Tālr. 9120635

Mārite pie Parīzes Dievmātes katedrāles.

Rencēnu pagasta Parka ielā 6 kādā dzīvoklī mīt ne tikai Rudīšu ģimene, bet arī viņu mīluļi - vairāki īpašu šķirņu suņi: labradors - retrivers (desmit gadi), Bavārijas asinspēdu dzinējsuns (divi gadi), bīgls (trīs gadi), viņa dēliņš (pusotra gada vecs) un meitene Poloma - Paula - alpdogs - Svētā Huberta jeb bladhaund šķirnes suns.

Suņu meitenīte ir mazbērma vecumā (pieci mēneši), trešais šīs šķirnes suns ģimenē, jo pirmais nodzīvoja septiņus mēnešus, otro - Lotu (piecgadīgo) medībās sadūra meža kuilis, un tā aizgāja bojā. Paloma tika pārvesta piecu nedēļu veca no Hāpsalu (Igaunija). Šie šķirnes suņi prasa īpašu audzināšanu, ne katrs to var pieņemt - tā bieži siekalojas, ātri svist, nedrīkst mācot kaut ko uzspiest, vairāk jārunā un jādarbojas kā ar mazu cilvēkbērnu. Galvenais - atrast kontaktu, un jāapzinās, ko gribēsi iegūt, kad suns būs pieaudzis: dažādas komandu izpildes, prasme reaģēt uz skaņām, apgūt zināšanas, kādas nepieciešamas medību laikā. Ir izskanējuši apgalvojumi, ka skološana jāsāk vēlāk, taču praksē ir pierādījies, - ja ātrāk sāksi, būs labāki rezultāti. Mairīte un Jānis Rudīši no audzināšanas pārspīlējumiem saglabājuši dzīvokli pie griestiem Lotas siekalu. Kaut visi suņi viņiem mīļi, īpaši lolota tiek Paloma viņas spītības un nenogurstošās laiktietilpīgās audzināšanas un mācīšanas dēļ.

Internetā Rudīši uzzināja, ka Beļģijā Svētā Huberta pilsētā katru gadu notiek medību sezonas atklāšanas svētki piecu dienu garumā. Viņi pieteicās un turp aizbrauca. No Latvijas vēl ceļojumā devās Piziku ģimene (Valmiera) ar Lotas meitu, no Rīgas Lotas dēls un Palomas tēvs. Visi minētie suņi ir Rudīšu suņu radinieki. Ceļā gadījās neparedzēti šķēršļi - Polijā tika nolauzts busiņa spogulis, kuru vajadzēja meklēt un atjaunot dienas garumā, tad atteicās darboties ventilators, taču līdz svētku atklāšanai visi nokļuva Beļģijā.

Pilsēta sagaidīja divkājainos un četrkājainos viesus ar simbolu - Svētā brieža statuju (starp ragiem krusts). Kā vēsta leģenda, Svētais Huberts - mūks bijis kaislīgs mednieks, pēc sievas nāves dzīvojis klosterī un nodarbojies ar bladhaund šķirnes suņu audzēšanu. Kad suņi trīs dienas trenkuši briedi, mūkam parādījusies vīzija, ka tas ir svēts; tā viņš pavēlējies uzcelt dzīvniekam pieminekli un pilsēta nosaukta Svētā Huberta vārdā.

Suņi piedalījās izstādē, kurā eksperts no Horvātijas deva vērtējumu piecdesmit Svētā Huberta šķirnes suņu eksterjeriem (kustības, stāja) no dažādām Eiropas valstīm. Un kāda neizsakāma sajūta, prieks un asaras par to, ka pirmo reizi sunim izstādē, ka Paloma uzstājas ar pirmo numuru un iegūst pirmo vietu, kausu un piemiņas balvu no Elevage du Noble Limier (audzētavas nosaukums), arī Mairītei desmit gadu laikā šī ir pirmā lielākā atzinība.

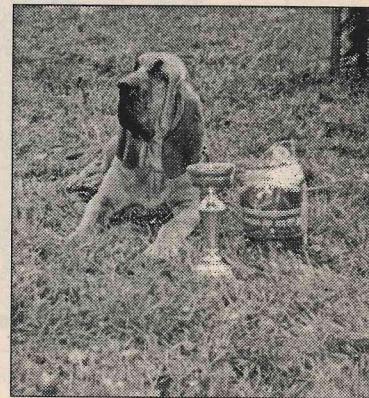
Katru dienu notika ielu koncerti (spēlēja četri mežragu orķestri, viens otru nomainot), ielu gājieni, pat specializēts dievkalpojums baznīcā suņu saimniekiem kopā ar viņu mīluļiem. Mesa tika vēltīta medību sezonas atklāšanai. Pie altāra sēdēja bladhaund šķirnes suns ar savu saimnieci kā goda viesi. Visi saņēma dievmaizi, un tika svētīti visdažādāko šķirņu suņi.

Svētku gājienā suņi un viņu saimnieki devās tērpti konkrēta gadsimta apģērbā (ik pa gadsimtam raksturīgo medību jomā uz paaugstinājuma varēja vērot zirgu vestā pajūgā). Mairīte paldies saka Valmieras Drāmas teātrim par Anri IV galma kundzes tērpu.

Sarunā ar Mairīti saklausīju, cik patīkami bijis saņemt svešu cilvēku atzinību, ka izrādītais prieks nav bijis uzspēle, bet interese un apbrīna, bet mājās gan sagaidījis pelēks, lietais rudens ar neapmierinātu cilvēku sejām, tāpēc viņa saka: «Lai cik grūti, pasmaidīsim!»

Jautāta, vai nav apnicīgi un grūti aprūpēt suņus, Mairīte atbild, ka viegli nav, jo visi mitinās daudzdzīvokļu mājās četrstābu dzīvoklī, par visu dzīvnieku īpašnieki maksā paši. Gandarījums ir tad, ja kucēni nonāk labās rokās un pēc tam tev pasaka sirsnīgu paldies. Tas nav bizness, bet gan grūts process, ceļojot pa dažādām valstīm. Bet ja ar to esi *saindējies*, viss turpinās.

Inese Birzkope

Mairīte Rudīte brīdī, kad tiek pasniegta piemiņas balva un kauss par Palomas iegūto pirmo vietu Svētā Huberta pilsētā Beļģijā.

SPORTS UN ATPŪTA

Paldies mūsu sponsoriem un atbalstītājiem

Sporta un atpūtas svētkos Rencēnos 28. augustā:
Rencēnu pagasta padomei un Rencēnu pamatskolas kolektīvam, a/s «Valmieras piens», a/s «Rīgas piena kombināts»,
LKS «Saimnieks», SIA «Saime», SIA «Nigella», SIA «DO Rencēni», z/s «Mežiņi», z/s «Liepiņas», z/s «Dēļas»,
z/s «Cilpas», firmām «FFL», «Margota», «Grīģis un CO», «Lietas MD», laikrakstam «Liesma»,
personīgi burtniecīšiem Vitai Ozerinskai un Jānim Jurašam, rencēniešiem Ingai un Dainim Bergiem,
Raimondam Indrānam, Aigaram Lapsam un visiem pārējiem, kas palīdzēja pasākuma norisē.

Pasākuma organizatoru vārdā *Dace Čilipāne*

Foto galerija /paldies fotoreportierim Jānim Krasovskim/

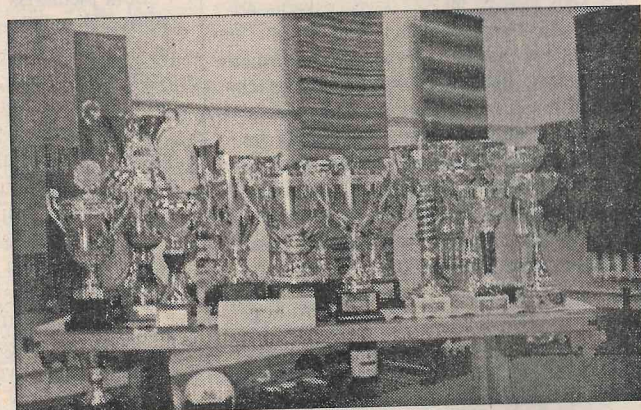
«Adrenalīna kalns» - prieks lieliem un maziem

Vai tiešām nenāks vēl kāds, kas mums palīdzētu pārvērsties...

Lieli vīri - lielas runas

Tik daudz zelta vienuviet...
/ paldies Traubergu ģimenei par atsaucību /

Ziedi, ziedi... ne tikai Ventspili

Sponsoru dāvātais saldējums garšo visiem